

Arrest

nr. 170 614 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 september 2015 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 januari 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 14.12.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 31.05.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2013, hem betekend op 11.06.2013, en verbleef van 11.06.2013 tot 26.02.2014 illegaal in België. Op 26.02.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 18.04.2014 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 22.04.2014. Opnieuw verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 30.04.2014 en hem betekend op 07.05.2014 en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 2 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 27.03.2015 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 30.06.2015 afgesloten met een onontvankelijke beslissing, hem betekend op 10.07.2015. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog hangende. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit beroep geen opschortende werking heeft.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verwijst betrokkene naar de situatie van teruggestuurde asielzoekers in Iran. Zo verklaart betrokkene dat er over de behandeling van teruggestuurde asielzoekers weinig bekend is, behalve dat websites van oppositiebewegingen melding maken van het inleveren van paspoorten of laissez-passer bij binnenkomst in Iran. Ook zouden ze aan de grens enkele vragen moeten beantwoorden. Hij verwijst hiervoor naar een website van Rijksoverheid.nl. Vervolgens verklaart betrokkene dat er over straffen of een strengere aanpak niets bekend is. Ook verklaart hij dat hij in de administratieve onmogelijkheid verkeert om de nodige reisdocumenten te krijgen om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst aangezien hij geen paspoort heeft om te reizen en hij er geen kan verkrijgen via de ambassade. Deze laatste verklaring van betrokkene kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene voegt bij onderhavige aanvraag een kopie van zijn paspoort dat werd afgeleverd door de Iraanse ambassade in Brussel. Aangezien betrokkene via de bevoegde overheidsinstanties van zijn land in het bezit werd gesteld van een paspoort kan er eveneens moeilijk aangenomen worden dat betrokkene daadwerkelijk problemen zou hebben bij een terugkeer naar Iran. Wat de verwijzing naar de website van Rijksoverheid.nl betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit niet kan aanzien worden als een

buitengewone omstandigheid daar deze informatie gaat over de algemene toestand in Iran en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat hij bovenvermelde behandelingen zou moeten ondergaan. Bovendien geeft betrokkene zelf toe dat er over eventuele straffen of een strengere aanpak niets bekend is. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat, indien teruggestuurde asielzoekers daadwerkelijk zouden gestraft worden, dit niet internationaal zou bekend zijn.

Ook beweert betrokkene dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst, doch bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde betrokkene dat er nog familieleden van hem in Iran verblijven, meer bepaald zijn vader en zus. Betrokkene toont niet aan dat hij niet langer voor een (korte) tijd bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkene verklaart dat hij wettelijk samenwoont met zijn partner, mevrouw Elaheh Ahmadi (ov: 5116084), dewelke in het bezit is van een B-kaart. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)". Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner reeds eerder naar Iran is gegaan om de originele Shenanameh van betrokkene bij zijn vader te gaan ophalen (eigen verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkele keer in contact is gekomen met de politie dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 14 december 2011 in België, heeft diverse cursussen gevolgd en kan zich behoorlijk in het Nederlands uitdrukken, heeft belastingen betaald en heeft een netwerk van personen uitgebouwd waarop hij kan terugvallen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Eveneens op 19 januari 2016 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De heer,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 06.06.2013, 30.04.2014, 13.12.2014 en 30.06.2015, hem betekend op respectievelijk 11.06.2013, 07.05.2014, 13.12.2014 en 10.07.2015.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met hun land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker woont wettelijk samen met zijn partner, mevrouw [E.A.] [...], dewelke in het bezit is van een B-kaart.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Verzoeker heeft geen contact met zijn land van herkomst. Zijn wettelijke partner woont in België. Indien verzoeker verplicht zou worden naar Iran terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn vriendin en kennissen. Bovendien heeft verzoeker geen enkele garantie dat hij uit Iran zal kunnen terugkeren.

Indien verzoeker verplicht zou worden naar Iran terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zal worden van zijn vriendin, vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan

zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”.

2.2. De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er hem door de bestreden beslissingen geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekers verwijzing naar artikel 8, tweede lid van het EVRM kan dan ook niet worden gevolgd. Er moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de bepalingen van dit artikel en buitengewone omstandigheden aantoont, quod non in casu.

2.3. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene verklaart dat hij wettelijk samenwoont met zijn partner, mevrouw [E.A.] [...], dewelke in het bezit is van een B-kaart. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering

van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)". Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner reeds eerder naar Iran is gegaan om de originele Shenاسنامه van betrokkene bij zijn vader te gaan ophalen (eigen verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag)".

2.4. Verzoeker toont niet aan dat deze afweging strijdig is met artikel 8 EVRM. Hij poneert dat hij geen contact meer heeft met zijn land van oorsprong maar toont dit niet aan. Hij brengt niets in tegen volgende passage in de eerste bestreden beslissing, "Ook beweert betrokkene dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst, doch bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde betrokkene dat er nog familieleden van hem in Iran verblijven, meer bepaald zijn vader en zus. Betrokkene toont niet aan dat hij niet langer voor een (korte) tijd bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf." Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat een terugkeer naar het land van herkomst "een serieuze stap terug zou zijn" doch dit kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Door te herhalen dat hij wettelijk samenwoont met zijn partner en dat deze beschikt over een B-kaart toont verzoeker ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker tilt eraan dat hij gescheiden zal worden van zijn wettelijke partner indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, maar te dezen betreft het, zoals de bestreden beslissing stelt, slechts een tijdelijke terugkeer om zich in orde te stellen voor de binnenkomstdocumenten en verzoeker toont niet aan dat deze tijdelijke terugkeer strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij geen garantie heeft dat hij uit Iran zal kunnen terugkeren doch dit wordt niet nader uitgewerkt. De Raad wijst nog op het gestelde in artikel 12bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Hierin kan gelezen worden:

"§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...). Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

Dit houdt in dat verzoeker recht heeft op een beslissing over zijn visumaanvraag in principe ten laatste binnen de zes maanden nadat alle stukken ter ondersteuning van de aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging werden ingediend. Dit wijst er dus op dat de terugkeer naar het land van herkomst een tijdelijke terugkeer zal vormen indien alle stukken voorliggen. De Raad merkt voorts op dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing, "Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner reeds eerder naar Iran is gegaan om de originele Shenاسنامه van betrokkene bij zijn vader te gaan ophalen (eigen

verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag.” Er ligt niets voor waaruit blijkt dat verzoekers vriendin hem niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst om aldaar samen met hem de uitkomst van de gezinsherenigingsprocedure af te wachten, zodat hij niet gescheiden wordt van zijn vriendin.

2.5. Verzoeker toont niet aan dat hij alhier een privéleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De vage verwijzing naar vrienden en kennissen is alleszins niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoekers privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM *“en beginselen van goed bestuur”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Iran, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.7. Verzoeker laat na te preciseren welke beginselen van goed bestuur hij geschonden acht door de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.8. Verzoeker toont niet aan dat een terugkeer naar het land van oorsprong een zodanige *“psychologische ontreddeering”* met zich zal meebrengen dat het neerkomt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Voor het overige kan de Raad slechts herhalen wat reeds in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen, namelijk, *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.”*

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van *“de materiële motiveringsplicht en art 9 en 9 bis Vreemdelingenwet”*.

Na het aanhalen van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker als volgt:

“Verwerende partij haalt ten onrechte aan dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden, waardoor verzoeker zijn aanvraag niet in België kon indienen.

Verwerende partij is de mening toegedaan dat er zich geen enkel probleem stelt in het kader van een terugkeer. Verzoeker betwist dit.

Verzoeker verwijst naar de situatie van de teruggestuurden in Iran:

Over de behandeling van teruggestuurde asielzoekers is weinig bekend, behalve dat websites van oppositiebewegingen melding maken van het inleveren van paspoorten of laissez-passer bij

binnenkomst in Iran. Ook zouden ze aan de grens enkele vragen moeten beantwoorden. Over straffen of een strengere aanpak is niets bekend.

<http://www.rijksoverheid.nl/standaarden/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2QIS/12/24/iran-201V12-24/aab-iran-20-n-pdf>

Verzoeker wijst op de administratieve onmogelijkheid om de nodige reisdocumenten te krijgen om zijn aanvraag in te dienen zijn land van herkomst. Verzoeker heeft geen paspoort om te reizen en kan er geen verkrijgen via de ambassade. Verzoeker kon er enkel een attest ongehuwde staat verkrijgen.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzake weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoeker mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in zijn individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoeker mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijft ook de 9bis aanvraag zelf."

2.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.11. Te dezen dient de Raad op te merken dat door letterlijk de omstandigheden te herhalen die hij heeft aangehaald in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, verzoeker niet aantoonde dat de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk is of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt met name niets in tegen de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, "Verder verwijst betrokkene naar de situatie van teruggestuurde asielzoekers in Iran. Zo verklaart betrokkene dat er over de behandeling van teruggestuurde asielzoekers weinig bekend is, behalve dat websites van oppositiebewegingen melding maken van het inleveren van paspoorten of laissez-passer bij binnenkomst in Iran. Ook zouden ze aan de grens enkele vragen moeten beantwoorden. Hij verwijst hiervoor naar een website van Rijksoverheid.nl. Vervolgens verklaart betrokkene dat er over straffen of een strengere aanpak niets bekend is. Ook verklaart hij dat hij in de administratieve onmogelijkheid verkeert om de nodige reisdocumenten te krijgen om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst aangezien hij geen paspoort heeft om te reizen en hij er geen kan verkrijgen via de ambassade. Deze laatste verklaring van betrokkene kan niet weerhouden worden. Immers, betrokkene voegt bij onderhavige aanvraag een kopie van zijn paspoort dat werd afgeleverd door de Iraanse ambassade in Brussel. Aangezien betrokkene via de bevoegde overheidsinstanties van zijn land in het bezit werd gesteld van een paspoort kan er eveneens moeilijk aangenomen worden dat betrokkene daadwerkelijk problemen zou hebben bij een terugkeer naar Iran. Wat de verwijzing naar de website van Rijksoverheid.nl betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze informatie gaat over de algemene toestand in Iran en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat hij bovenvermelde behandelingen zou moeten ondergaan. Bovendien geeft betrokkene zelf toe dat er over eventuele straffen of een strengere aanpak niets bekend is. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat, indien teruggestuurde asielzoekers daadwerkelijk zouden gestraft worden, dit niet internationaal zou bekend zijn."

2.12. Verzoeker kan voorts, gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing, bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij zou nalaten in deze beslissing de determinerende motieven weer te geven waarom zijn aanvraag onontvankelijk is.

2.13. Verzoekers overtuiging dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en getuigt van willekeur kan deze beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.14. Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 dient de Raad op te merken dat de betrokken instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, wat betekent dat zij uit het rechtsverkeer is verdwenen. Dienvolgens vermag noch de verwerende partij noch de Raad te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 ongeacht afwijkende verklaringen van bewindslui. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Verwerende partij heeft, zoals artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het vereist, de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden die volgens hem rechtvaardigen dat hij de aanvraag om verblijfsmachtiging in België indient, op hun merites beoordeeld, waarbij ze gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid. Verzoekers oprijsing dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toont niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid op een kennelijk onredelijke wijze heeft ingevuld.

Het derde middel is niet gegrond.

2.15. In wat kan worden beschouwd als een vierde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker wederom de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheidscriterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met hun land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker woont wettelijk samen met zijn partner, mevrouw [E.A.] [...], dewelke in het bezit is van een B-kaart.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Verzoeker heeft geen contact met zijn land van herkomst. Zijn wettelijke partner woont in België. Indien verzoeker verplicht zou worden naar Iran terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn vriendin en kennissen. Bovendien heeft verzoeker geen enkele garantie dat hij uit Iran zal kunnen terugkeren.

Indien verzoeker verplicht zou worden naar Iran terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zal worden van zijn vriendin, vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”

2.16. Gelet op de geuite kritiek kan er volledig worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het vierde middel is ongegrond.

2.17. In wat kan worden beschouwd als een vijfde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM *“en beginselen van goed bestuur”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Iran, zal dit een zodanige psychologische ontreddeuring teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Verzoeker kan België niet verlaten aangezien er een risico bestaat dat hij het slachtoffer zou worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker vreest een schending van art. 3 EVRM.

Verzoeker verwijst naar de situatie van de teruggestuurden in Iran:

Over de behandeling van teruggestuurde asielzoekers is weinig bekend, behalve dat websites van oppositiebewegingen melding maken van het inleveren van paspoorten of laissez-passer bij binnenkomst in Iran. Ook zouden ze aan de grens enkele vragen moeten beantwoorden. Over straffen of een strengere aanpak is niets bekend.

<http://www-rijlcsnvprbpid.nl/bestanden/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/201/V12/24/iran~201S~12~24/aab~iran~2013-pdf>”.

2.18. Gelet op de geuite kritiek kan er volledig worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.19. In wat kan worden beschouwd als een zesde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Art 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat er rekening werd gehouden met het familieleven van verzoeker. Nochtans werd door verzoeker samen met zijn vriendin een verklaring van wettelijke samenwonen afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Menen. Deze informatie kon onmogelijk onbekend zijn geweest voor verwerende partij.

Er rust op verwerende partij een verplichting voortvloeiend uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om, telkens wanneer een beslissing t t verwijderen genomen wordt, rekening te houden met het gezins- en familielevens van de betrokkene.

Het staat buiten kijf dat verwerende partij geenszins deze verplichting heeft nageleefd.”

2.20. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt kan verzoeker bezwaarlijk verwachten dat de tweede bestreden beslissing nog eens motiveert aangaande zijn vriendin daar waar de eerste bestreden beslissing die samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend dit al doet en meer specifiek stelt, “Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)”. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner reeds eerder naar Iran is gegaan om de originele Shenanameh van betrokkene bij zijn vader te gaan ophalen (eigen verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag)”. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de tweede bestreden beslissing getroffen wordt zonder rekening te houden met de relatie van verzoeker.

Het zesde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA